

தொடங்கி புரட்சிக் கவி என்று புகழப்படும் பாரதி தாசனின் எண் சீ ர் விருத்தம் வரையறைகள் வரையறையால் அதை அவர்களே விடில்லாது ஏற்றுக் கொள்வாரானால், இன்று ஏன் இன்னொரு மாற்றம் பாவகையில் நிகழக் கூடாது என்று எந்த தமிழ் பரோசிரியரும் யோசிக்கவில்லை. இப்போது இந்தப் பரோசிரியர்கள் எல்லாம் செல்லப்பாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவதென்றால் அவர்கள் சொரியும் புகழுகைகள் சொல்லி மாளாது. செல்லப்பா என்றால் ஒரு இளம்ப உணர்வு அன்று இவர்களிடமெல்லாம் காணப்பட்டது. இதையெல்லாம் கண்டு கொள்ளாது தன் காரியமே கண்ணாகியிருந்தார் செல்லப்பா என்றும் சொல்ல முடியாது. அன்று செல்லப்பா இவர்களையெல்லாம் பொருட்படுத்தி சத்தம் போடுவார். சண்டைக்கு வருவார். வாதம் செய்வார். அனகேமாக தினந்தோறும் அந்நாட்களில் நடந்து வந்த இந்தக் காட்சிகளில் சிலவற்றை, நான் விடும்முறையில் சின்ன வரம்போது நேரில் கண்டிருக்கிறேன். அவரைச் சூற்றி இருந்தவர்கள் ஒரு சில இளைஞர்களே. பின் பிச்சமீர்த்தி தந்தாரம் க ஆதரவும் அவர்களுக்கும். அதற்கு அவர் அளித்த விளக்கங்களும். மங்கில் காட்பிண்டிபாய்ந்து ஓயும் ஓலி” என்று புதுக்கவிதையின் செல்லப்பா தந்த எந்த தமிழ்ப் பண்பிதற்குப் புரியும்? சித்திரங்களாக ஆக்கி, புலவர் வகுப்புக்கு பாடமாக வைத்தால் புரியலாம். “ஓடாதீர் உலகத்தீரே” என்று புதுமறை பித்தன் எழுதினால் அதற்கு நீண்ட விளக்கம் தரும் சித்தம்பரரகநாதன். அது புதுக்கவிதையைக் கொண்டு என்ன தன்மை அவர் உணர்வில்லையா?, மறுத்தாரே? இவர்கள் எல்லோரிடமும் இரட்டைநாக்கு பச்சியது.

புதுபதினந்த வரையறையுக்குப் பிறகு, முன்னர் மறந்திருந்த பிச்சமீர்த்தியின் பாங்கு கட்டை கடைபற்றிய கவிதை, புதுமறை பித்தனின் கலையையே, தன்னையே சூற்றியிருந்த வாழ்க்கையின், மனிதர்களின் மீதான கலையையே மரபாக்கியது. அதாவே பிச்சமீர்த்தியின் கவிதை காட்டிய வழியில் தொடர்ந்த வதை ஸ்வரன், சூந்தராமசாமி, தி.சோ. வணுகோபாலன், ஏன், என் ஞாபகத்தில் கஸ்திரி ரங்கன் கூட தம்மையறியாதோ அல்லது அவர்களுக்கும் கவிதையில் இயல்பாகவோ, வந்தது கலையாக தான் இருந்தது. கவிதையோ, தமிழோ முறையாகப் பிச்சமீர்த்தியின் மூலக் கவிதையே “நகத்தை வெட்டியறி, அழுக்குச் சேறும்” என்று தான் அது காணும் கடைகாத, கரலில், அறிந்திராத வடிவில் வளி வந்தது. இன்னமும் ஒரு நகைமூரன், தன் பரிசுத்த குக்கே திரியவந்த செல்லப்பாவின் நெருங்கிய நண்பர் சிட்டிக் குக்கூட்ட, இந்தக் கலையை parody செய்யத் தான் தோன்றியது. அவர் எழுதிய, “சிந்தி எறி, மக்களைச் சிந்தி எறி”, என்று தொடங்கிய கவிதையை செல்லப்பா, பிரசுரம் செய்ய மறுத்து விட்டார். சிட்டி தன் நீண்ட கால நண்பராக இருந்த போதிலும். கடைசியில் இன்றும் வாழ்ந்திருப்பது சூந்தராமசாமியின் கவிதை தான். சூந்தராம சாமியின் கலையே, வறற்றுக் கலையே அல்ல. தாரம் கமும் கோபமும் கொண்ட கலையே. சிட்டியினது தாரம் கத்தகை காண மறுத்த, அல்லது அறியாத வறற்றுப் பகடி. Parody-க்கு ஏதும் தாரம் கப்பண்போ, இலக்கிய பரிமாணமோ இருப்பதில்லை. அது Parody-யாகவே நின்று சிறுத்து விடும். இலக்கியம் எந்த வடிவம் பெறாலும் எந்த நிகழ் கால நடமையையே எதிர்த்தாலும் அது தாரம் க பரிமாணம் கொண்டதாகவே இருக்கும். க.நா.சு. செல்லப்பா தொடங்கிய விமர்சனம் எத்தனை கலையே கமும் சீற்றத்தையும் சாபங்களையும் ஆனாலும் எவ்வளவு பலமற்றதாக அன்று காணப்பட்ட போதிலும் இன்று அது தன்னை ஸ்தாபித்துக் கொண்டாட தன்னால், அது தன்னுள் கொண்டிருந்த தாரம் கம் தான் அதற்கு வாழ்வு தந்துள்ளது.

இவ்வை ஆரம்ப காலங்கள் . இந்தக் கலேயும் எதிர்ப்பும் மிகப் பரவலானவை. அவர்கைக் கொட்டிக் கொட்டி குளவியாக கிய க.நா.சு. வடே "ஆறு மாதங்களில் எழுத்து தன் உயிர்த்து துடிப்பிழந்து போயிற்று" என்று எழுதினார் . அவருடைய குறு, ஆசான் , சலெல்பாவை இலக்கிய உலகுகு கு இழுத்து வந்து மணிக் கொடியில் அங்கீ காரம் கொடுத்து பி.எஸ் . ராமயா, "எழுத்துவின் ஆசிரியரதைத் திரியுமடோ, எழுத்துவின்" என்று சொல்லிச் சிரிப்பார் . அந்த ராமயாவுகு பின் வந்த வருடம் ஒன்றில் வத்தலக் குண்டுவில் மணிவிழா கொண்டாடினார் சலெல்பா அந்த சந்தர்ப்பத்தில் ராமயாவுகு சிறப்பு மலர் ஒன்றும் எழுத்து வளியிட்டது. அந்த சிறப்பு மலரில் ராமயாவின் மார்பளவு சிற்பம் ஒன்றின் புகழ்ப்படம் , சிற்பியின் பெயர் ராஜகோபால் என்று நினவை, எழுத்துவில் வந்தது. தன் புதிய முயற்சியைக் கிண்டல் செய்த தன் ஆசானுகு சலெல்பா செய்த மரியாதை வேறு யாருக்கும் எந்த தனி மனிதராவது செய்துள்ளனரா என்பது திரியாது எனக்கு. க. நா.சு வடே போலவே சலெல்பாவும் இப்போது எழுத்து புத்திரிகைக் காகவும் விமரிசன மரபு ஒன்றை நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் க.நா.சு விடமிருந்து முன்னெடுத்துச் சென்றதுக் காகவமே நினவை கிறப்படுவது வடேக்கை தான் .

இதயைல்லாம் நான் இன்று சொல்கிறேன் . ஆனால் அன்று 1959-ன் ஆரம்ப மாதங்களில் அது எனக்கு பிடித்துவிட்ட, எனக்கு மிகுந்த உற்சாகம் தந்த குரலாக இருந்தது. உடன் எனக்கு ஜம்முவுகு மாற்றலாயிற்று. அங்கு என்னதைத் தொடர்ந்த புத்திரிகைகள் சூதசேமித்திரனும் எழுத்துவும் தான் . தி. ஜானகி ராமனின் மலர் மஞ்சம் சூதசேமித்திரன் வாரப் புத்திரிகையில் வளிவந்து கொண்டிருந்தது என்று நினவை. அப்படி உற்சாகம் தந்த எழுத்து புத்திரிகையில் , நல்ல சிறுகதை எப்படி இருக்கும் என்று விரிவாகச் சொன்ன சலெல்பா தன் புத்திரிகையில் ஒரு சாதாரண வகை சாதாரணம் என்று எனக்கேட்ட ஒரு கதையை வளியிட்டிருந்தது மிகுந்த ஏமாற்றத்தையும் கோபத்தையும் தந்தது. என் ஏமாற்றத்தைக் கொஞ்சம் விரிவாகவே சலெல்பாவுகு எழுதினேன் . என் ஆதங்கத்தை அவருக்குச் சொல்ல வேண்டும் . அவ்வளவே. அதற்கு மலேன் என் எதிர்பார்ப்பு இருக்கவில்லை. ஆனால் அதை சலெல்பா எழுத்துவில் வளியிட்டதுவிட்டார் . இதையடுத்து சிதம்பர ரகுநாதனின் கட்டுரை ஒன்று எழுத்துவில் வளியாகியது. அந்த ரகுநாதன் புதுமைப் புத்தன் தன் சிஷ்யனாகக் கண்ட ரகுநாதன் இல்லை. அவர் மறைவிற்குப் பிறகு தன்னையினிஸ்ட் கட்சியின் அன்றாடக் கொள்கைகளுக்கும் பிரசாரகனாகக் கிக் கொண்ட ரகுநாதன் . சாந்தி புத்திரிகை நடத்தி வந்த ரகுநாதனிலிருந்து வகை துரம் விலகி வந்துவிட்ட ரகுநாதன் . அவர் எழுதியதில் ஒரு வரி கட்ட எனக்கு உவப்பாக இருக்கவில்லை. அதற்குச் சற்று முன் தான் அமரித் ஸரஸ் நகரில் கம்யுனிஸ்ட் கட்சியின் மகாநாடு ஒன்று நடந்து முடிந்திருந்தது. ரகுநாதனுகு நான் எழுதிய மறுப்பில் , ரகுநாதனின் அடுத்து நாவல் அமரித் ஸரஸ் மகாநாட்டின் தீர்மானங்களையதைப் பின்னப்பட்ட கதையாக இருந்தால் அது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல, பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு உணர்வுபட்ட ரகுநாதன் தரும் எழுத்துப் பங்களிப்பாக இருக்கும் என்று எழுதினேன் . முதலில் ஒரு கதை பற்றி எழுதியது நான் எதிர்பாராது பிரசுரமானதும் இது பிரசுரமாகும் ரகுநாதன் படிப்பார் என்று எதிர்பார்த்து எழுதியது. சலெல்பா அதையும் வளியிட்டார் . ரகுநாதன் , "இதில் என்ன இருக்கிறது? ஏன் வளியிட்டீர்கள் என்று கேட்டாராம் . சலெல்பா சொன்னார் . "இப்படி ஒரு கருத்து இருக்கிறது. வரட்டுமே என்று தான்

பிரசுரித்தனே என்று புதிலளித்தாராம். அதன் பிறகு ரகுநாதன் எழுதியது எதுவும் எழுத்து பத்திரிகையில் வளிவரவில்லை. இதயலெலாம் தபுக்கி அடிப்பது ந. சிதம்பர சூப்பிரமணியனின் நாகமணி நாவலதை தாக்கி நான் எழுதியதயும் சலெல்பா பிரசுரித்தது. சிதம்பர சூப்பிரமணியன் சலெல்பா மிகவும் மதிக்கும் எழுத்தாளர், நண்பர். ஓர்வரூக்கொர்வர நரூக்கம் மிக அதிகம். எழுத்து பத்திரிகையில் ஓர் தடாடர் கட்டுரை வறூ எழுதிவந்தார். சிதம்பர சூப்பிரமணியன். மலூம், க.நா.சு. வறறி பறற மபின்றே மபின்ற நாவலாசிரியர்களில் இதயத் தாகம் எழுதிய சிதம்பர சூப்பிரமணியமும் ஓர்வர எனச் சலால்லியிருந்தார். அந்த சிதம்பர சூப்பிரமணியத்தின் நாகமணி நாவல் தான் சலால்ல வந்த நீ திபுதனகைகளுக்காக சம்பவங்களைக் கோர்த்து எழுதப்பட்ட ஓன்று, இதயத் தாகம் எழுதிய கைகள் தானா இதயமும் எழுதியது என்று எழுதியிருந்தனே. சலெல்பாவூக்கு வணேட்டிய ஓர்வரதைத் தாக்கியதே என்று சலெல்பா தயங்கவில்லை. இப்படி ஓர்வர இருப்பாரா என்று இப்புது நான் வியக்கிறனே ஓழிய அன்று இது பற்றியலெலாம் நான் சிந்திக்கவில்லை. ஏதோ எனக்குப்பட்டதை எழுதினனே. அதை சலெல்பா பிரசுரித்தார் என்பதற்கு மலே நான் எதுவும் சிந்திக்கவில்லை.

சலெல்பாவிடமிருந்து எனக்கு ஓர் கார்டு வந்தது. அந்தக் கார்டை இப்புது தடேபிப் பார்த்தனே. உடன் கிடகை கவில்லை. தலாலநது தான் புயிறறோ இல்லை எங்கோ புதநது கிடக்கிறதோ, தரெயவில்லை. ரகுநாதன், சலெல்பா சிதம்பர சூப்பிரமணியன் எல்லாம் எனக்குப் பரெய்வர்கள். தமிழ் இலக்கிய உலகில் வகூ காலமாக தடம் பதித்தவர்கள். அவர்களுக்கு எதிராக, ரகுநாதனின் கட்சிக் கொள்கைகளை இலக்கியப் பார்வையாகத் தரூம் பார்வையை, சலெல்பாவின் விமர்சனப் புத்திரிகையில் வரூம் கததைத் தரே வமறறுத்து எழுதூம் யாரோ ஓர்வனை எழுத்து பத்திரிகைக்கு எழுதச் சலால்லி உறசாகம் தந்தது எழுத்து பத்திரிகையமும் சலெல்பாவூம் விரூப் புத்தலூடூ படிப்புது மட்டுமல்ல, நானும் அவரலூடூ உடன் சலெல் விடூத்த அழபைபூ, என்கரூத்துக்கள் வளி உலகில் வகைகத் தகூந்தவை, அதற்கு ஓர் மடே உண்டூ என்று எண்ண வதைத்தது, என வாழ்க்கைப் பயணத்தில் வந்த ஓர் புதிய திரூப்பம்.

அது வரை என மனதில் ஓடிக் கொண்டு இருந்த எண்ணங்கள், அது வரை நான் என் நண்பர்களுடன் பகிரந்து கொண்டு இருந்தவை, எல்லாம் மூதல் தடவையாக எழுத்து வடிவம் பறறன. எல்லாமே நண்பர்களுடன் பகிரந்து கொள்ளப்பட்டவை அல்ல. சில தான் நண்பர்களின் அனுபவ வட்டத்துக்கூள் வரூபவை. சில சலால்லப் படாமல் மனதில் பூகநது கொண்டு இருந்தவை. சில, பகிரந்து கொள்ளப்பட்டவை சில நண்பர்களின் ஓப்புதலயமும், அனுதாபத்தயமும் பறறவவை. சில நண்பர்களின் “என்னமலூ சலால்லறான்” என்ற எதிர் வினயைத் தந்தவவை. எல்லாம் அன்று ஓர் கட்டுரையில் கலாட்டப்பட்டன. வடிவம் தரூப்பட்டவை என்று சலால்ல முடியாது. எழுத்துக்களாகக் கலாட்டப்பட்டன என்று தான் சலால்ல வணேட்டும். பாலயமும் வாழயமும் என்று தலபைபிடூ சலெல்பாவூக்கு அனுப்பி வதைத்தனே.

ஹிராகூட் அணகைக் கட்டவைட்டூ வந்து வரூடங்கள் பல கழிந்து விட்டன. மிக நரூக்கமாக, அன்றாட விஷயங்கள் புலக, கலாஞ்சம் வித்தியாசமான களே விகள்,

சிற்தனகைகள் , பரிமாற்றங்கள் என்று இரண்டு பரேிடம் நான் கொண்டதுண்டு. ஒன்று சீனிவாசன் . என் அறநை நண்பன் . இரண்டாமவன் , என் அலுவலக நண்பன் மிருணால காந்தி சககரவர்த்தி. நிறைய சண்டகைளும் கட்டியணதை தல்களும் எங்களிடையே தொடர்ந்து மாறி மாறி நடக்கும் . அவனிடையே ஒரு நாள் நடந்த பச்சேசில் அவன் உதிர்த்த ஒரு வார்த்தை “that only means the absence of creative genius in Tamil society” என்றான் . பொட்டில் அறநைத் தமாதிரித் தான் . ஆனால் அவன் சொன்னது உண்மை எனத் திரிந்தது . அதை எனக்குப் பட்ட நியாயங்களுடன் முன்வைப்போமே என்ற நினப்பில் மனத்தில் இருந்ததையெல்லாம் வாரிஎடுத்துக் கொட்டிவதைத் தனே . இது மாதிரி பரிமாறல்கள் சமீப கால தமிழ் எழுத்தில் நடந்ததாக எனக்கு நினப்பில்லை . சில்லப்பா இதனை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார் எனபது பற்றியும் நான் யோசிக்கவில்லை . எழுத்து பத்திரிகையின் எல்லை வரம்பிற்குள் இது அடங்குமா என்றும் யோசனை இல்லை . சில்லப்பாவின் கதைத் தரேவை தவறு என்று சொல்லி எழுதினனே . அவருடைய எழுத்தாள நண்பர்களின் எழுத்துக்களைக் கலேசியெதனே . எல்லாவற்றிற்கும் அவர் பத்திரிகையில் இடம் கொடுக்கப்பட்டது . அதைவைத்துக் கொண்டு அவர் என்னை எழுதச் சொல்கிறார் . இதையெல்லாம் யோசித்தனே என்று சொல்வதற்கில்லை . அவர் எழுதச் சொல்கிறார் . எனக்குத் திரிந்ததை நான் எழுதினனே என்று தான் சொல்ல வேண்டும் . இந்த அலசல் எல்லாம் அன்று நான் சியெதனே என்று சொல்ல முடியாது . இன்று தான் அது பற்றி இப்போது எழுதும் போது , பல புதிய தடங்களதைத் தடம் இல்லாத பிரதச்சேத்தில் உருவாக்கியவர் , இதையும் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று இப்போது சமாதானம் கொள்ளத் தோன்றுகிறது . எழுத்து போன்ற ஒரு பத்திரிகை , விமர்சனம் , புதுக்கவிதை எல்லாம் தடம் பதிக் கும் போது , இலக்கியம் சினிமா நாடகம் என்று திரிந்த தடங்களில் புதிய தடம் பதிக் க அவருக்கு அப்போது தடை ஏதும் இருக்கவில்லை என்று தான் நினக்கத் தோன்றுகிறது . அதுவும் புதுக்கவிதை என்றால் ஓவ்வொரு கவிதையும் ஓவ்வொரு கவிஞனிடத்தில் புது வடிவம் பெற்றது . புதிய தொனி ஏற்றது . புதிய அனுபவத்தைப் புதிய சொல் முறையில் , வடிவில் சொன்னது . தரூமு சிவராமுவின் கவிதை மட்டுமல்ல , அவரது சொல்லும் நடையும் கட்டுரையின் புதிய பார்வையும் புதிய காரலுமே புதிது தான் . பிச்சமீர்த்தியின் கவிதை திடீரென்று தமிழ் கவிதையை விடுவித்த தளகைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல . இனி தமிழ் கவிதை பழைய கட்டுக்கூள் சிறப்பைப் போவதில்லை . அதிகம் பச்சுவானனே . மூரசொலியில் கவிதை என்று எண்ணிக் கருணாநிதி எழுதுவதைப் பார்த்தாலே போதும் . பின்னர் கும்புதம் கட்ட பிரசுரம் சியெய்த் தொடங்கியது புதுக்கவிதை என்று நாமகரணம் சியெய்த துணுக்குகளை . Life buoy soap-க்கு வரவறே பு இருப்பது திரிந்தால் அதே கலரில் , அதே போன்ற wrapper-ஓடும் அதே அளவில் Light boy soap என்று போலிகள் வரத்தொடங்க வில்லையா?

பாலையும் வாழையும் எழுத்து 18 அல்லது 19வது இதழில் பிரசுரமானது . இரண்டு இதழ்களில் . அதை தமிழ் நாட்டை விட இலங்கையில் அதிகம் பரோல் கவனிக் கப்பட்டது . என்று பின்னர் எனக்குத் திரிந்தது . பத்திரிகை வாங்குவோரை வைத்து வாசகர் எண்ணிக் கையைக் கணக்கிடக் கட்டாது என்பதை எழுத்து உறுதிப் படுத்துதியது .

அதன் பாதிப்பு என்ன என்று எனக்குத் திரியவில்லை . ஆனாலும் அதைத் தொடர்ந்து சில கட்டுரைகள் எழுதினனே . விஞ்ஞான விமர்சனம் , வடிவமும் பொருளும் , வாசக

